

Reisverslag 2010 Veilig in Mauritanië

Door alle hindernissen voor het krijgen van een visum voor een van de werknemers (Nigeriaan) voor het installeren van een solair systeem voor twee waterprojecten en door het probleem dat de pomp voor een van de waterprojecten niet paste, was ik langer in Nouakchott dan de bedoeling was, zeker nu het voor een blanke niet zo veilig is om in Mauritanië rond te rijden.

Maar twee dagen later vertrekken we na lang overleg toch naar Seyli Babe aan de andere kant van Mauritanië voor een informatief bezoek aan een gemeenschap die een dovenschool wil starten. Dit stadje ligt in de gevarenzone van de ontvoeringen door Al Qaida. Wij, dat zijn Abdou, onze coördinator, en Samba Dia, een chauffeur met wie wij al jaren werken en die wij vertrouwen. Deze afspraak was al gemaakt in oktober tijdens de gebarentraining waar de geïnteresseerde leerkrachten uit Seyli Babe aan deelnamen.

280 kilometer slechte, zeer slechte weg, en op sommige stukken helemaal geen weg; die mag je zelf maken.

Bij ieder dorp hoe klein ook moeten we stoppen om mijn gegevens in te schrijven. Sommige politiemannen of militairen kunnen niet lezen of schrijven, en ik moet zelf alle gegevens in een oude agenda noteren. Door die ervaring van de laatste maanden heb ik een stapeltje kopieën van mijn paspoort in de auto liggen, de doorreis is zo heel wat vlotter. Zij blij, wij blij.

Bij aankomst moeten we direct door naar het erf van het dorps hoofd. Moe, bezweet (boven de 50 graden), stijf van de lange rit, het bonken en schudden schuifel ik achter de mannen aan naar het erf van het dorps hoofd. We drinken volgens de traditie de melk met suiker en water en praten over schoonheid en de problemen van het dorp. Na twee uurtjes vertel ik beleefd dat ik graag wil gaan slapen. Ik kan geen extra stap meer zetten en geen woord meer uitbrengen en rol met een bevrijdende zucht op mijn matje onder de klamboe met een fles water en met 49 graden op het metertje.

De volgende morgen vroeg staan de dove kinderen voor de deur. Het is niet duidelijk of ze verbaasd zijn over het verschijnen van een blanke in Afrikaanse kleding of over mijn gebarentaal die zij grotendeels ook gebruiken. We wonen een les bij in het kleine lemen kamertje naast de woning (twee kamertjes en een slaapmat en een versleten matras) van de gastheer, als er plotseling een militair met kalasnikov in de aanslag komt binnenstormen. Zonder groeten, zonder de mat te respecteren, zwetend als een otter vuurt hij vragen op mij af waar ik geen touw aan vast kan knopen. Hij sleurt mij bij mijn arm de 'klas' uit de kamer van de gastheer binnen, drukt mij op de mat en start opnieuw een vragenvuur. Abdou, de coördinator en de gastheer met het dorps hoofd in zijn kielzog komen ook de kamer binnen met witte geschrokken gezichten. Alleen de vrouw van de gastheer lijkt niet van streek. Ze wijst de soldaat op zijn schoenen en zegt hem deze uit te trekken. Hij reageert niet, maar vraagt wel om water, ik geef hem mijn fles die hij in een teug leegdrinkt.

De gastheer en het dorps hoofd vertalen zo goed mogelijk voor mij. Ik was vermist, zo bleek. De avond van aankomst hadden we geen post gezien dus was ik hier niet als gezien binnengekomen. De vorige post gaf als adres Seyli Babe op en daar was ik niet aangekomen. De soldaat nerveus en driftig, wilde mij meenemen naar het bureau. Ik voelde daar niets voor, bleef wel kalm en gaf antwoord op zijn vragen die hij steeds herhaalde. Ja, ik was gisteren bij het dorps hoofd aangekomen. Ja, ik ben hier vrijwillig. Ja, ik ben de vrouw van een Mauritaniër. Ja, hij weet dat ik hier ben. Ja, ik heb deze mensen al eerder ontmoet. Nee, ik ben niet bang. Nee, ik heb niet de indruk dat zij Al Qaida leden zijn. Nee, ik heb niet het idee dat ik verraden ben, maar zeker weet ik dat niet. Ja, ik ken veel mensen en ja veel mensen kennen mij. En ja onder alle groepen van de bevolking. En NEE ik wil NIET mee met hem, ook niet

voor mijn eigen veiligheid. Na een paar uur vertrekt hij samen met de mannen met wie hij gekomen is, die buiten als standbeelden voor de ingang stonden te wachten.

Die nacht sliep ik weer heerlijk buiten onder mijn klamboe toen ik ruw gewekt werd door dezelfde soldaat. Hij porde mij wakker met de punt van zijn kalasnikov. Opstaan, meekomen. Ik sloeg mijn laken om en klom kwaad uit mijn klamboe. Weer een reeks vragen, en dan een telefoon aan mijn oor waarachter een autoritaire stem de vragen herhaalde. Ik vertelde in mijn allerbeste Frans dat ik langs zou komen zodra wij zouden vertrekken, beloofde hem een extra kopie van mijn paspoort en een brief met stempel en handtekening dat ik goed ben behandeld. De terugreis verliep voorbeeldig, bij elke post wist men van mijn 'vermissing' en werd ik als een VIP behandeld.

Later hoorde ik dat in die regio op dat moment Al Qaida actief was. Dat maakte de reden voor de paniek duidelijk. Toch verbaas ik mij in dit vreemde moeilijke land over de zorg die men mij gaf.

Ik beloof dat in ons volgende verslag alleen de positieve kanten van deze periode zullen worden belicht. Dus blijf onze verslagen wel lezen. Uw betrokkenheid steunt ons in ons werk.

